

РЕШЕНИЕ

№ 5300

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11320** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Д. П. Б. срещу съдебно решение № 3583/06.10.2025 г. по н.а.х.д. № 5316/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97 състав, в ЧАСТТА с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-032323/10.01.2025 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, в частта с която на касатора, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение в оспорената част, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че съдът е кредитирал единствено свидетелските показания на служителите на МВР, без да вземе предвид показанията на свидетелката Б., която е пряк очевидец на случилото се и участник в констатираното от органите на реда. Не бил отказал да даде кръвна проба за изследване наличието на наркотични вещества. Това било негово право, поради което нарушение не е налице. Моли съда да отмени решението в оспорената част.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, в писмени бележки оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила решението в обжалваната част.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и

наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, и е събрал като доказателства показанията на свидетелите П. – актосъставител, С. – свидетел при установяване на нарушението, И. – свидетел на отказа на нарушителя да подпише акта и И.Б.. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП в обжалваната част не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на НП на формално основание. По приложението на материалния закон в оспорената част на решението СРС е приел, че вмененото на жалбоподателя нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП е осъществено от обективна и субективна страна и е доказано, като не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Правилна е преценката на въззивния съд, че касаторът е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Всяко от тези две деяния е основание за ангажиране отговорността на лицето по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство, като последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав на отказа за

възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване. За съставомерността на отказа по чл. 174, ал. 3 ЗДвП лицето да бъде тествано за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за неизвършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение.

На следващо място, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. В случая Д. Б., освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug test 5000 с номер ARRM-0036, не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. реализирани са и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА, който е приложен по делото. Макар върху самия талон да не е положен собственоръчно подпис на касатора, то отказът му да го подпише е надлежно удостоверен, което означава, че лицето е било запознато със задължението си да се яви на медицинско и химическо изследване. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно касаторът е извършил от обективна страна и двете хипотези по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, което е дадено по време на проверката чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП в НП е правилна. Доказателствата са достатъчни да се направи извод за доказаност на нарушенията и по двете предложения.

Правилно районният съд не е кредитирал показанията на свидетеля Б. /извън частта относно мястото на проверка и присъствието ѝ в даден момент/с мотив, че същият е в близки отношения с жалбоподателя и излага в негова ползва твърдения за благоприятни факти, за да се избегне ангажирането на административнонаказателната му отговорност. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите в касационната жалба за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в кредитиране показанията единствено на показанията на полицейските служители. В случая ангажираните от касатора доказателства- свидетелски показания на Б., не са достатъчни за оборване на установената в АУАН фактическа обстановка. Следва да се има предвид, че не полицейските служители са заинтересовани свидетели, те изпълняват служебните си задължения и липсват каквито и да е данни за тяхна лична заинтересованост от изхода на делото. СРС не е допуснал никакви процесуални нарушения при цененето на доказателствата в тяхната съвкупност, правото на защита на наказаното лице не е нарушено по никакъв начин. Съдът не дава вяра на показанията на св. Б., тъй като преди всичко с оглед близките ѝ отношения с жалбоподателя е заинтересован от изхода на спора, а и се разколебават от удостоверените в АУАН

обстоятелства, които са били констатирани непосредствено. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Не са налице разминавания в установените факти по случая, в степен, която да предизвика отмяна на издадения административно-наказателен акт.

Съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН, както и свидетеля на отказа да се подпише АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като показанията, дадени от актосъставителя пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. В тази връзка, следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил други доказателства, извън гласните чрез разпита на свидетеля Б., които да опровергават показанията на другите трима свидетели. В случая обстоятелствата, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са правилно установени в съдебното производство, въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства.

В случая, наказание е наложено за реализиране на административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП /не изпълни предписание за изследване/, противно на приетото от СРС – за отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели – полицейски служители, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че отказът да даде кръвна проба за медицинско изследване за наличието на наркотични вещества или техни аналози към момента на извършване на проверката е негово право и не съставлява нарушение. Визираното нарушение е с формален характер, като основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да се подложи на проверка. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните правни последици на извършено нарушение.

Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /бездействие/ му е наложено и конкретно административно наказание. При доказаност и на двете алтернативно предвидени хипотези, предвидени в чл. 174 ал.3 от ЗДвП, административнонаказващият орган е наложил наказание за втората хипотеза – чл. 174, ал. 3 предл. второ ЗДвП. Видно от съдържанието на съставения АУАН, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на първата хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а именно отказва да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Посочено е и че е издаден талон за медицинско изследване номер 311510 и 7 броя стикери за ВМА. Въпреки, че в НП са посочени двете форми на изпълнително деяние /доказани по делото/, регламентирани в чл. 174, ал. 3 ЗДвП, то административнонаказателната отговорност е реализирана за едната от тях, а именно- не изпълни предписание за изследване. Това разширяване в описанието на нарушението /посредством прибавяне и другата алтернатива/ обаче, не е довело до неяснота в повдигнатото обвинение, доколкото от събраните по административнонаказателната преписка доказателства е установено, че талон за медицинско изследване е издаден на касатора, но същият е отказал да даде биологична проба. Отделно от това, както бе посочено по-горе, отказът на санкционираното лице да бъде проверено за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е също основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Правилото на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е специална разпоредба относно отказ от изпълнение на нареждане на орган по контрол на движението, при която изпълнителното деяние има за предмет конкретно - отказ да се извърши проверка за употреба на алкохол, наркотици или друго упойващо вещество с техническо средство или отказ да се изпълни предписание за медицинско изследване. Ето защо, който и да е от двата отказа – било да се извърши проверка с техническо средство, било да се изпълни предписание за медицинско изследване, ще е съставомерен по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

След като осъществяването на която и да е от предвидените в условията на алтернативност законови хипотези по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП дава възможност органът да упражни властническата си компетентност за издаване на наказателно постановление и налагане на административни наказания, с аргумент за по-силното основание следва да се приеме, че при проявлението и на двете форми на изпълнителното деяние, се следва съответното обосноваване на обвинението за санкционирането на водача при прилагането на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като с посочването и на двете осъществени форми на съставомерното изпълнително деяние не е налице нито вътрешно противоречие при формулировката на обвинението, нито неяснота за какво деяние е санкционирано лицето. Такава неяснота не следва и от възпроизвеждането на целия законов текст на посочената като нарушена разпоредба на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, доколкото от обстоятелствената част на НП еднозначно се установява, че касаторът е бил привлечен към административнонаказателна отговорност за отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества и за неизпълнение на предписанието за изследване за установяване употребата на наркотични вещества.

Настоящият касационен състав счита, че не е налице формално нарушение на

изискванията за индивидуализация на извършеното административно нарушение от фактическа страна, което да бъде квалифицирано като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на НП съответства на дадената правна квалификация на деянието.

Предвид гореизложеното, оспорваното решение, следва да бъде оставено в сила в оспорената част.

Относно разноските:

Относно разноските: Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66,47 евро /равностойност на 130 лв./, определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3583/06.10.2025 г. по н.а.х.д. № 5316/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97 състав, в ЧАСТТА с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-032323/10.01.2025 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, в частта с която на Д. П. Б., на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

ОСЪЖДА Д. П. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро /равностойност на 130 лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: